

Ignacijev *put*

godina XX * broj 2 (33) * 2004

TEMA BROJA:

Sv. Ignacije i euharistija

Ignacijev put

INFORMATIVNI LIST

za prijatelje Družbe Isusove

ISSN 1331- 8500

2/2004., broj 33, godina XX

IZDAVAČ

Provincijalat Hrvatske provincije
Družbe Isusove
Palmotićeva 31, HR-10 000 Zagreb
p.p. 669

GLAVNI I ODGOVORNI

UREDNIK

p. Ante Tustonić, SJ

UREDNIČKO VIJEĆE

Tvrtko Barun
Neven Drozdek
Marinko Miličević
Alan Modrić

GRAFIČKI UREDNIK

Danijel Koraca

LEKTURA

Anđa Jakovljević

TISAK

Tomagraf, Zagreb

SLOG

Ibis grafika, d.o.o., Zagreb

ADRESA UREDNIŠTVA

Jordanovac 110
HR-10000 Zagreb
p.p. 169
ignacijev-put@ffdi.hr
www.ffdi.hr/ignacijev-put

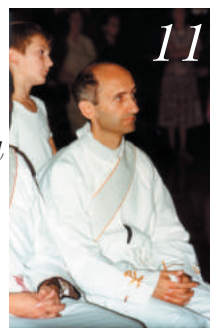
Svoje dobrovoljne priloge za
Ignacijev put možete slati na račun:
"Provincijalat Družbe Isusove (za IP)"
br. 30102-672-2393

NASLOVNA STRANICA

Posveta crkve na Jordanovcu

*Sveti Ignacije
Loyolski i
euharistija*

*Od diplomirana inženjera
matematike do isusovca*

*50. obljetnica
HKM u Parizu*

BOŽIĆNO RAZMIŠLJANJE *Glas Riječi (Iv 18,37)* **4** **IZ
POVIJESTI DRUŽBE** *Zagrebačka procesija Majci Božjoj
Bistričkoj 1723. godine* **6** **DUHOVNOST** *Sveti Ignacije
Loyolski i euharistija* **8** **ISUSOVCI NA DRUGI NAČIN**
Od diplomirana inženjera matematike do isusovca **10** *Kako iz-
gleda jedan dan pučkog misionara* **13** *Radni dan umirovljena
misionara* **15** *Dan isusovačkog novaka* **17** *P. Petar Perica, SJ*
18 *25 godina župe Sv. Ignacija* **19** *Proslava 50. obljetnice
HKM u Parizu* **20** *Posveta crkve na Jordanovcu* **21** **EJIF** **22**
MLADOMISNICI *Izvoještaji s mladih misa* **23** *Naši novaci* **28**
VIJESTI **29** **NOVE KNJIGE** **30**

Poštovani čitatelji "Ignacijeva puta"!

Božić je blizu pa vam i ove godine želimo pod vaše božićno drveće i pred jaslvice staviti naš časopis. Vjerujem da će vas zanimati što se u našoj Hrvatskoj provinciji Družbe Isusove događalo nakon Uskrsa kada je izišao prošli broj "Ignacijeva puta". O tome možete najprije pročitati u kratkim vijestima.

Ove su godine za svećenika zaređena trojica naših bogoslova, a Gospodin nam je podario šestoricu mladića koji su stupili u novicijat. Izvješća o mladim misama te kratko predstavljanje novih novaka možete također naći na stranicama časopisa. Kratke reportaže o životu isusovca u novicijatu i u apostolatu pučkog misionara, o životnom zalaganju univovljenoga profesora matematike te o mirnim staračkim godinama bivšeg misionara u Africi daju vam uvid u "naš način postupanja, rada i života". Svake se godine predstavnici europskih isusovačkih bogoslova sastaju u jednoj europskoj zemlji razmjenjujući misli o glavnim temama Crkve i Družbe, u zajedničkoj molitvi i obavljanju osmodnevni duhovnih vježba. Prošlog je ljeta iz naše provincije na tom susretu sudjelovao naš bogoslov Neven Drozdek, sada student druge godine filozofije. On je svoje doživljaje toga susreta opisao u prilogu EJIF 2004. (EJIF je engleska kratica za "Europski isusovci u formaciji"). Osim toga možete pročitati i razmišljanje o pobožnosti našeg utemeljitelja, svetoga Ignacija, prema euharistiji, a prigodom Euharistijske godine što ju je u listopadu proglasio Sveti Otac. Vjerujem da će vas zanimati i prilog o hodočašćima grada Zagreba Majci Božjoj Bistričkoj već početkom 18. stoljeća koje je pokrenuo, kako svjedoče arhivski zapisi, isusovac, član zagrebačkog kolegija na Griču (danas "Klovićevi dvori") p. Ivan Šimatić.

Božić – taj toliko drag kršćanski blagdan – opet nam kuca na vrata. Preporučio bih vam zato da uz taj blagdan ponnije pročitate razmišljanje o Božiću pod naslovom "Glas Riječi" p. Josipa Batinića. Ja bih samo zaželio da i ovaj Božić donese svakome od vas, ali i svim ljudima naše Domovine i cijeloga svijeta, istinsku nutarnju radost nošenu sigurnošću da sve nas nebeski Otac i danas – u toliko očekivanu i najavljivanu 21. stoljeću, koje na svom početku na daje o sebi najljepše slike – ipak i dalje voli i šalje nam svoga Sina u liku ljudskog djeteta. Neka nas to potakne da shvatimo svako ljudsko dijete kao Božji dar pa da s radošću i dobrohotnošću prihvaćamo djecu i odgajamo ih u slobodi i ljubavi prema Bogu i svim ljudima, boreći se protiv svake vrste nasilja nad njima – fizičkoga, psihičkog i moralnog. Neka u tome smislu sljedeća godina, 2005. od Kristova rođenja, bude svima nama u svemu bolja i sretnija.

S tim mislima svima vama želim čestit Božić i blagoslovljenu novu godinu 2005.

Uz srdačan pozdrav u našem Gospodinu, vaš

*p. Ivan Macan, SJ
provincijal*

Glas Riječi (Iv 18,37)

p. Josip Batinić, SJ

Svako razumno biće obdareno je glasom. Glas je Božji dar čovjeku. Glas je u službi riječi. Riječ se prenosi glasom. Biti glas Riječi poziv je glasa savjesti, a savjest je glas Božji u nama. I dok se igramo s pojmovima “glas”, “riječ”, nameće se pitanje u mnoštvu riječi koje ne moramo, a možemo izreći: čije riječi biti glas.

Čovjek kao nositelj glasa riječi hoće, želi i ima u sebi težnju da se čuje njegov glas riječi, da se prepozna njegova riječ, da se citira njegova riječ. Čovjek kao takav zainteresiran je za odjek svoje – ljudske riječi. U točnost našega iskaza uvjeravaju nas promidžbeni materijali, upadljive reklame, visoko tiražne novine, jednom riječju sredstva javnoga priopćavanja. Ne bismo trebali u ovome vidjeti sve zlo i ovo držati isključivim problemom jer razni načini informiranja čovjeka dobro su došli ukoliko nemaju kao zadnju namjeru manipulaciju osobe. Točno je, izmanipulirana osoba pokazuje snagu i destruktivnost glasa riječi. Pred takvim svojstvom riječi, uz svu umiješnost vlastitosti riječi – nećemo pogriješiti ako relativiziramo ljudsku riječ, ako joj oduzmemo atribute koji ne pripadaju “biti” ljudske riječi. Doduše, čovjek je u napasti, i to je njegova vjekovna tendencija, da pokuša divinizirati svoju – ljudsku riječ, da joj osigura neograničen prostor. Zapravo, riječ je o skrivenoj tendenciji da ljudska riječ postane neupitna riječ, navodno koja respektira čovjekovu osobnost i njegovu slobodu. U stvari, radi se o nijekanju slobode i ljudskoga dostojanstva. Ovdje može biti u pitanju upitnost, odnosno neupitnost riječi koja se kao takva proklamira, i pored takva umjetna svojstva riječi, ona je neprihvatljiva i nedopustiva budući da je neupitna riječ samo Bog koji bijaše Riječ.

Božić kao svetkovina već dvije tisuće godina stavlja nas u odnos prema Riječi po kojoj sve postade: svemir, svijet, priroda, a kao kruna čovjek. U predbožićne i božićne dane kao da se sva stvarnost promatra po-

zornije, dublje, s više zanimanja. U te dane kao da priroda i čovjek dišu istim plućima, kao da imaju svoju novu fizionomiju koja je prihvatljivija – gdje se lakše uočavaju njezini obrisi, konture, dakle fizionomija koja je ljepša, koja je poželjnija. Netko bi rekao: osjeća se duh skladnosti, harmonije, neki duh tajanstvena mira. Tim duhom pogođen je najviše čovjek koji je po svojoj biti otvoren uvijek većemu, nemiran u postojećemu, neprestano teži da sve nadvisi, da ide dalje, svoje ostvarenje vidi u neprestanu nadilaženju postojećega, u propinjanju za Tajnom. Čovjek zbog svoje ljudske naravi koja u sebi ima nešto božanskoga vidi smisao i njezino ostvarenje u usmjerenju na Neshvatljivo i Nedohvatljivo. Zadatak je naravi ostvariti Neostvarivo i kao prva njezina potreba jest predati se Tajni svoga postojanja. Na tu tajnu upućuje nas ne samo božićna raskošna liturgija u kojoj su i srce i duša prožeti božanskom radošću, nego i čitav vanjski dekor: božićni ugođaj obogaćen kako božićnim drvцем, jasicama, tako i betlehemskom zvijezdom vodiljom. Priprave koje se čine za blagdan pokazuju nam važnost događaja. U nadolazećim božićnim danima, s obzirom na duh koji se osjeća tih dana, čovjek se ne može oteti dojmu da je to vrijeme – vrijeme kada Netko nekoga traži. I idila božićne noći ostavlja nam tu jasnu poruku. Iako nam se može učiniti, zbog svega što činimo tijekom “svetih” dana, da smo mi oni koji smo u traženju Boga – što je jedan dio istine – dublje gledano, veliki Bog u malenu djetetu Isusu zapravo traži čovjeka. Isus Krist kao Bog ne samo da govori čovjeku, nego ga traži. Utjelovljenje Riječi – Sina Božjega – svjedoči da ga Bog traži. Zašto Bog traži čovjeka? Tko treba koga: Bog čovjeka ili čovjek Boga? Čovjek treba Boga jer Bog je njegov izvor i uvir života. Bog traži čovjeka jer želi priopćiti svoju ljubav, jer ga neizmjerljivo ljubi. Logos, Riječ se utjelovila da čovjek osjeti, iskusi, doživi životnu stvarnost Božjega srca, da

nasluti stvarnost njegova bića, da od sebe načini savršenu žrtvu otkupljenja, da čovjeka vodi i dovede u sretnu Božju vječnost. U događaju utjelovljenja prepoznaje se čin ljubavi prema čovjeku. On kao Istina nije samo Riječ koja vjerno odražuje tu stvarnost, on je stvoriteljska Riječ koja upravo rađa takvu stvarnost. Riječ po utjelovljenju postala jest vidljiva i prepoznatljiva. Isus kao Riječ postao je čovjekov suputnik. Isus traži čovjeka da bude njegov glas – glas Logosa, Riječi koja je progovorila ljudskom riječi, a pritom ostala Božja Riječ.

Sveti otac Ivan Pavao II. ovu je godinu označio kao Godinu euharistije. Na tragu njegova razmišljanja shvaćamo da nas želi povezati i uputiti na Riječ koja se utjelovila i postala hrana u obliku kruha za život svijeta, vrelo i vrhunac kršćanskoga života. Otvorimo li dokumente Drugoga vatikanskog sabora zapaziti ćemo važnost sakramenta euharistijskoga kruha po kojemu Crkva ne bi mogla sačuvati autentičnu i cjelovitu vjeru kad ne bi u njoj bila prisutna euharistijska stvarnost. Odgovoriti na zahtjevnost Božje Riječi jednostavno je nemoguće ako ta Riječ, koja postade tijelo, nije čovjeku izvor snage i nadahnuća. Čovjekovu glad može zasititi samo ona hrana koja ima okus vječnosti. Isus ne reče badava: "Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, sigurno neće ožladnjeti. Tko vjeruje u me, sigurno neće nikada ožednjeti." Kroz tminu ovoga života, kroz njegove labirinte postaje vrlo važno, dobro i spasonosno čuti odjek te Riječi koja je i Svjetlost svijeta i svjetlo koje vodi u život. Riječ je postigla učinak ako smo čuli da prostor koji pripada Božjoj Riječi ne kalkiliramo s ljudskom riječi, u protivnome, to bi značilo ponoviti grijeh praroditelja, dati glas grijehu. Dobro je da se čuje glas ljudske riječi, ali ne tako da uguši Božju riječ, a čovjeku oduzme njegovo pravo na osobno dostojanstvo. Naš zadatak je, ne samo u božićne i novogodišnje dane, nego u sve dane i godine, pokušati aktivno se suprotstaviti glasnosti i nametljivosti ljudske riječi te se izraziti opredijeliti biti glas onoga koji se nije rodio u velikim carskim dvorima, a ni u velikim četverokatnim kućama, pa ni u prosječnoj

seljačkoj štali. Kao ljudi koji volimo dizati svoj glas, pitamo se čemu događaj utjelovljenja. Prihvatljiv odgovor je glas proroka Izaije: "Narod koji je hodio u tmini, ugleda svjetlost veliku."

Čovjek kao biće koje razmišlja, koje reflektira o događaju i nad događajem, želi u događaju otkriti znak ponajprije za sebe, a onda, kao socijalno biće, zanima ga znakovitost događaja za društvo i za čitav svijet. On kao takav želi iščitati poruku, u ovom slučaju riječ je o znakovitosti i poruci božićnoga događaja. Uza sve svojstvo ljudske riječi, koja je kadra učiniti puno dobra i puno zla, božićni događaj nam sugerira da damo svoj glas Riječi koja se utjelovila, bolje rečeno, da budemo glas te Riječi. Opravdana sumnjičavost u ljudsku riječ daje nam nutarnje svjetlo da prepoznamo da je prihvatljivo biti glas i imati bezuvjetno povjerenje samo u onoga koji je u svojoj dvanaestogodišnjoj dobi jasno izrekao svoje podrijetlo i svoj identitet. Kao ljudi koji tražimo razložnost i smislenost glasa ljudske riječi, božićna stvarnost nam otkriva da je razložno i smisleno biti glas Riječi koja svojom snagom utišava burno more, a sina povratnika vraća u život. Možda smo u napasti da se upitamo stojimo li pred ikakvom obvezom kada je u pitanju riječ. Ljudi istančane savjesti mogu primijetiti opravdanost takva pitanja i potvrditi, obvezujući se u savjesti biti glas onoga koji se nije držao svoje jednakosti s Bogom, nego postavši sluga svima. Skloni smo i pitati za moralnost svojih čina u odnosu na riječ. Nismo pogriješili i dužni smo jedino pokleknuti, klečati i biti bezuvjetni glas Riječi – onoga koji je došao na svijet da ga promijeni tako korjenito da prihvati Boga kao svoj smisao i kao svoju ljubav. Ove izgovorene riječi o tajni ne trpe više pitanja. Ne želimo više biti oni koji pitamo i nešto tvrde, već oni koji se klanjaju tajni. Oni koji prihvaćaju tajnu u ljubavi. Tajna zahtijeva da je se prihvati i da se bude njezin glas – glas utjelovljene Riječi. IP

Zagrebačka gradska procesija

Majci Božjoj Bistričkoj 1723. godine

p. Zvonimir Rubinić, SJ

Sređujući arhivsku građu zagrebačkoga kolegija, koja se čuva u arhivu naše Provincije, naišao sam na vrlo zanimljiv izvještaj o povijesti zagrebačkih gradskih procesija Majci Božjoj Bistričkoj.

Pobudu da se uvede ova tako značajna procesija dao je član zagrebačkoga kolegija p. Ivan Šimantić, SJ, Karlovčanin, od godine 1716. nedjeljni propovjednik župne crkve Sv. Marka kojoj je patron bila općina kraljevskoga slobodnog grada Zagreba. Šimantića općenito držahu "prvim propovjdnikom Kraljevine".

Kada je na početku ljeta 1723. godine izvanredna žega zaprijetila poljima, vrtovima i vinogradima, Šimantić predloži gradskom poglavarstvu (senatu) da bi se u ime grada povela po izbor procesija "Bističkoj Djevici i Čudotvorki Kraljevine Hrvatske – *ad Bisticensem Virginem, Croatiae Regimini Thaumaturgum*".

Gradski senat, a jamačno i župnik Sv. Marka, prihvatiše prijedlog, procesija krene, no Šimantić iz nepoznata razloga nije pošao s njom, nego je stigao poslije nje na Bisticu i brojnom narodu održao zgodnu propovijed.

Sljedeće godine (1724.) njegovom je pobudom hodočasti-

la jednako svečana procesija u Mariju Bisticu, a radio je oko toga da to bude svake godine. To je početak zavjetne procesije grada Zagreba Majci Božjoj Bistričkoj. Te iste godine Šimantić je tamo propovijedao dvaput. Sljedeće godine (1725.), kada je iznenada obolio određeni besjednik, zamijenio ga je Šimantić te vodio gradsku procesiju i na Mariji Bistici izrekao snažnu propovijed o Blaženoj Gospi. Godine 1729., dok je bio nedjeljni propovjednik u kolegijskoj crkvi Sv. Katarine, održao je

propovijedi na gradskim procesijama pvedenim po običaju u Mariju Bisticu i u Remete.

Prve gradske procesije nisu bile zavjetne. Je li i kada gradska općina zagrebačka učinila i formalan zavjet u tome smislu, ne umijem reći. Svakako je savjesno vodila brigu da se procesija pvede svake godine. S njom su išla po dva izaslanika gradske općine koji su u ime grada polagali na Gospin oltar 6 funta voštanih svijeća. Protokoli gradske općine spominju taj zavjetni dar Gospi Bistričkoj, tako npr. 1844. godine: "Da se prema vrućim željama, što ih je pred nama pokazalo ovdašnje pučanstvo, i ove godine

izvede navedena zavjetna procesija ovoga grada čudotvornoj Bistričkoj Gospi, zato se određuju kao običajni izaslanici senator Šrabec i podbilježnik Vrbanić. Oni se ovlaštuju, da kupe, kao običaj, 6 funti voštanih svijeća, koje će se prikazati na oltar Bl. Dj. Marije. O troškovima za vođenje procesije podnijet će iza toga ovamo pojedinačni iskaz, pa će im se oni iz blagajne podmiriti” (Dnevnički protokoli “Acta politica”, 1844., str. 459.).

Godine 1774. izdala je carica i kraljica Marija Terezija dekret kojim se zabranjuju sve procesije iliti hodočašća koja traju dulje od jednoga dana, a o manjim hodočašćima neka biskupi podnesu “obrazložene prijedloge i molbe i neka za njih zatraže dopuštenje”. Tom odredbom su bila pogodena i sva ona brojna bistrička hodočašća što su

dolazila iz udaljenih naših krajeva. Dekret je trebala priznati tadašnja hrvatska vlada, Hrvatsko kraljevsko vijeće, čije je sjedište bilo u Varaždinu. Zagrebački biskup Josip Galjuf upravio je Hrvatskome kraljevskom vijeću razne prijedloge, osobito o bistričkim procesijama, za koje kaže “da ih ne samo domaći nego i stranjski, koji su dakle, dalje nego jedan dan, žele poći svake godine Čudotvornoj Bl. Dj. Bistričkoj, prema kojoj postoji u vjernog naroda ne samo ovih krajeva nego i susjednih krajeva naročita pobožnost. Želim, da ona i dalje ostanu, to vrućije, što iz iskustva znam, da od tih procesija narod prima obilan duhovni plod. I to usrdnije molim ovu milost, što znam, da time činim stvar ugodnu i Svemogućemu, koji je htio, da mi sve dobivši imademo po Mariji”. IP

Sveti Ignacije Loyolski i euharistija

p. Franjo Pšeničnjak, SJ

Praktičan povod za ovaj zapis je, s jedne strane, Godina euharistije koja se u Crkvi slavi od listopada 2004. do listopada 2005., a s druge strane skora 450. obljetnica smrti sv. Ignacija (2006.). Sveći imaju posebnu osjetljivost prema važnim stvarima u vjeri pa nas zanimaju njihovi stavovi, u ovom slučaju Ignacijev odnos prema euharistiji.

Svetoga Ignacija likovno se često prikazuje u misnom ruhu, dakle, kao svećenika koji je opremljen za slavljenje euharistije. Time se želi njega i njegov red, Družbu Isusovu, prikazati kao svećeničku redovničku zajednicu. U svojim spisima Ignacije nije ostavio teoretske rasprave o euharistiji. Ipak, imamo neke dragocjene podatke o njegovu odnosu prema tom najodličnijem sakramentu. Svršivši trogodišnji studij filozofije u Parizu, nastavio je teologiju i stekao diplomu i naslov "magister artium". Studirao je uporno i marljivo, kako svjedoči p. Nadal, a dao se na studij samo zato da bi mogao djelovati kao svećenik: propovijedati i pomagati dušama. Nakon što je poslije studija posjetio svoj rodni kraj, otputovao je u Italiju (1536.) gdje se s drugovima našao u Veneciji. Oni su se dogovorili da će se potruditi da odu u Svetu zemlju i tamo ulože svoj život na korist duša. Ako to ne uspiju, ponudit će se Kristovu namjesniku da ih zaposli gdje bude držao da je na veću slavu Božju i na korist duša.

Ignacije i drugovi zaređeni za svećenike

Ignacijev životopisac C. De Dalmases veli da je svečev odnos prema euharistiji jedan od vidika njegova duhovnog života koji najviše iznenađuje. Biskup zaređitelj Ignacija i njegovih drugova bio je biskup Raba Vincenzo Nigusanti koji je tom biskupijom uz hrvatsku obalu upravljao od godine 1512. Biskup je redovito boravio u Veneciji i tamo je u kapelici svoje kuće podijelio redove Ignaciju i drugovima. Kasnije je izjavio da nikada u svome životu nije redio s toliko

osobne utjehe kao tom zgodom. Redenika je bilo sedam: Ignacije, Bobadilla, Codure, Ksaver, Lainez, Rodrigues i Salmeron. Prije primanja redova svi su, prema vlastitoj želji, položili zavjete siromaštva i čistoće na ruke papinskoga legata Jeronima Veralla. Na blagdan Sv. Ivana Krstitelja, 24. lipnja, bili su zaređeni za svećenike. Prvu misu mogli su slaviti u bilo koji dan prema vlastitu izboru. Legat im je dao dopuštenje da slave mise, propovijedaju i dijele sakramente na cijelu njegovu teritoriju.

Ignacije se pripravlja za prvu misu

Dok su čekali brod za Svetu zemlju, u međuvremenu su svi služili svoje prve mise osim Ignacija. On je odlučio da će nakon svećeničkoga ređenja čekati godinu dana do prve mise kako bi se mogao dobro pripraviti. Ođgađao je slaviti prvu misu i zato što je očekivao da će je služiti u Betlehemu ili u kojemu drugom svetom mjestu, u slučaju da im uspije pothvat putovanja u Svetu zemlju. No taj je njihov plan postajao sve manje ostvariv zbog političkih trzavica između Venecije i Turske. U to je vrijeme za tu skupinu od njih 9 ili 10 nastalo i pitanje: što odgovoriti onima koji ih upitaju tko su? Dogovorili su se, nakon molitve, da će se zvati "Družba Isusova" jer nemaju glave niti poglavara osim Isusa Krista kojemu su željeli služiti. Ignacije je ođgađao služenje prve mise kako bi izmolio od Blažene Djevice Marije da ga se udostoji "staviti sa svojim Sinom" ("Autobiografija", br. 96). Ta molitva koju je Ignacije dugo molio bila mu je uslišana kada se sa svoja dva druga zadržao

u jednoj crkvi kraj Rima, u La Storti. Tamo je, "dok se molio, doživio takvu promjenu u svojoj duši i vidio je tako jasno kako ga Otac stavlja s Kristom, svojim Sinom, da nikako nije mogao o tome posumnjati" (isto). Više nije bila Djevica Marija, nego sam Otac koji je na mističan način povezo Ignacija s Isusom. Otac je govorio Sinu: "Hoću da ovoga uzmeš za svoga slugu", a Isus se okrenuo Ignaciju i rekao: "Hoću da nam služiš." To se dogodilo u kontekstu preuzimanja imena "Družba Isusova" i pripreve sv. Ignacija za služenje prve mise. Svoju prvu misu Ignacije je služio u božićnoj noći 1538. u Rimu na oltaru jaslica u bazilici Santa Maria Maggiore s "velikom pobožnošću i božanskim rasvjetljenjima", kako je napisao svojim rođacima u Loyoli 2. veljače 1539.

Uloga euharistije u donošenju važnih odluka

Kada su se Ignacije i njegovi drugovi našli u Rimu da se ponude Svetomu Ocu da ih on šalje na određene poslove, postavilo im se novo pitanje: hoće li se Svetomu Ocu pokoravati kao pojedinci ili kao članovi stalna organizma? Osim toga, treba li da se obvežu zavjetom poslušnosti jednom od njih koji bi im bio poglavar? Da bi to riješili, odlučili su sastati se na vijećanje. Kao važna točka vijećanja bila je sveta misa. Svi su se morali pripraviti u misi i molitvi da bi mogli primiti više duhovne utjehe i svjetla te da postanu spremni za ono što su u molitvi spoznali. U tome su ozračju donijeli odluku da ostanu povezani kao zajednica s poglavarom na čelu.

Druga stvar za koju je Ignacije tražio puno svjetla od Boga ticala se zavjeta siromaštva. Ignacije se pitao treba li pravno osigurati stalan dohodak Družbinim crkvama. U svome duhovnom dnevniku, koji je slučajno ostao sačuvan, Ignacije bilježi prema čemu je bio sklon nakon svake od mnogih misa koje je služio na tu nakanu. Brižno je pazio prema čemu ga Bo-

žje nadahnuće vodi i na kraju spoznao da treba birati strože siromaštvo. To traženje i odlučivanje zbivalo se uz slavljenje mise.

U "Ustanovama" sv. Ignacije članovima Reda daje obilne upute i poticaje za štovanje euharistije.

Ignacijeva pobožnost prema euharistiji

U Ignacijevu vrlo škrtu dnevniku o dnevnoj misi i o duhovnim doživljajima uz misu imamo uvid u Ignacijevu doživljavanje euharistije. To je ono što u Ignacija najviše iznenađuje. Poznajemo njegovu organizacijsku aktivnost, a malo znamo o njegovu nutarnjem doživljavanju. Stoga su podaci iz "Dnevnika" dragocjeni. Govorio je da se mora "vladati i biti kao anđeo da bi rekao misu". Za vrijeme mise njegova je pobožnost bila tolika da je katkada od osjećaja izgubio moć govora. No pojava o kojoj češće govori u "Dnevniku" jesu suze. O tome govori 175 puta. Posljednji dio "Dnevnika" svodi se gotovo sav na to da govori kako je imao ili nije imao suze. Katkad je znao i zajecati, a govori i o snažnu žaru u svome tijelu. Često je zbog takvih doživljavanja i uzbuđenja bio primoran da ne služi misu. Kada je mogao birati misni obrazac, rado je služio misu u čast Presvetom Trojstvu, Imenu Isusovu ili Gospi. Pokoji put se za pokoru suzdržavao od mise u čast Trojstva jer mu je ona donosila veliku utjehu.

Kod mise je doživljavao intenzivnu Božju prisutnost. Tu se ponavljalo videnje iz La Storte kada je osjetio da ga "Otac stavlja uz svoga Sina", u tajnovito sjedinjenje s Isusom Kristom. Činilo mu se kao da je u nj utisnuto ime Isusovo. Isusa je vidio kao voditelja prema Ocu. "Dnevnik" nam daje slutiti kako je Ignacije mistički duboko proživljavao euharistiju i kako je ne samo pitanje siromaštva Družbinih crkava, nego i sve Družbine apostolske pothvate i upravu Družbom rješavao uz dnevnu misu. **IP**

Od diplomirana inženjera matematike do isusovca

Razgovor vodio: Danijel Koraca, SJ

P. Ivan Hang, za neke poznatiji kao Prof, a za druge Stari, za naš list govori o svojoj mladosti, profesorskim danima te kako se odlučio postati svećenik, isusovac, i što sve takva osoba u Družbi Isusovoj može raditi.

IP: Gdje i kako je odrastao mali Ivica?

Mali Ivica ugledao je svjetlo dana u Novom Sadu 1940. godine, kao prvo dijete oca Josipa i majke Emilije, rođene Gyarmaty (sestre hrvatskoga pjesnika Augusta Đarmatija). Za mnom su Matej, Ljubica i Anica. Već sljedeće godine roditelji se vraćaju u Sremske Karlovice, u NDH. U tom gradiću na obali Dunava, na obroncima Fruške gore, proveo sam vrijeme do završetka mature. Živjelo se skromno, još se sjećam kako smo nakon blagoslova stanova brat i ja kao ministranti dobili novce i mogli kupiti naranče, a mama je rekla da svatko može jesti koliko hoće (tj. 1–2 naranče). Otac je kao sudac radio, u vrijeme koje pamtim, u novosadskom sudu, dugo ostajao na poslu da završi spise i... (tu njegovu pjesmu znamo, mislim, samo mi djeca):

“Sa žudnjom čekam ja
tu sretnu dragu noć.
Kada se spusti mrak
vi ćete u snu mi doć.
I kad zablista zora,
kad se pojavi dan,
opet mi sreća se javlja
ja budan snivam taj san.
I čežnja srca mog
od sna mi stvori javu:
zvjezdice s malih lica
povrate sreću mi pravu.”

A majka je imala svu brigu kod kuće, davala instrukcije iz matematike (sjećam se

da je u ljetnim mjesecima započinjala u 5 sati), neki su njezini učenici govorili da ih je učeći matematiku i odgajala. Usprkos poratnim vremenima, kakva su bila, naši su roditelji s nama redovito išli na nedjeljne mise. Nastojalo se živjeti po vjeri. Bilo nam je lijepo. Sestre i brata kroz čitav život doživljavao sam kao pouzdanu potporu.

IP: Koji su bili njegovi mladenački snovi?

Kao dijete rjeđe sam s dečkima igrao nogomet, češće sam čitao knjige (posebno sam volio čitati uz knjigu (posebno sam volio čitati) antologiju hrvatske poezije Huga Badalića). Volio sam čitati i druge pjesme, onako za gušt. Rado sam “služio misu” (prilično je bilo zanimljivo slušati misal). A u crkvi sam ministrirao do dobi kasnije nego što se to u Karlovcima činilo.

IP: Kako ste došli u kontakt s isusovcima?

Nakon mature polazim na studij matematike u Zagreb. Dolazim na fakultet na kom nikog na poznam. Oduševljenje: toliki idu na vjeronauk, sanjam o udruživanju (katoličkoj organizaciji?), pitam dr. Ladiku, kog sam sreo kao prvog katehetu, da mi preporuči duhovnika i on me šalje p. Scheibelu. Otad sam redovit na njegovu vjeronauku, često idem i dr. Ladiki. Prilično sam brbljav i češće izlazim na ploču, na fakultetu zapažaju neke kolegice iz Osijeka kako govorim čisto srpski, a vidaju me na vjeronauku. Upoznale su se sa mnom ispitujući da nisam možda špijun. I formira se jedno divno

Slika s mature

društvo prijatelja (većinom iz Osijeka), okupljenih po isključivu načelu da žele živjeti kršćanstvo: izleti (neki drže da smo preteče studentskih hodočašća u M. Bistricu), razgovori (ispravljanje nečista hrvatskoga jezika sam rado primao), reklo bi se katoličko društvo (bolje klapica) bez svećenika (većini je duhovnik bio p. Kozelj), mjesto susretanja nedjeljna akademska misa u 11 u Palmi, ručak u Studentskom centru te često popodne na izletu u okolici Zagreba. Kad se u slobodnoj Hrvatskoj osjetila potreba, 4 od 6 utemeljitelja Hrvatskoga katoličkog društva prosvjetnih djelatnika je iz tog društva.

IP: Vaše je prvotno zanimanje inženjer matematika. Kako i gdje se ostvarivalo to Vaše zvanje prije nego što ste stupili u Družbu?

Kao mlad matematičar radim na gimnazijama u Tesliću, N. Sadu, Zagrebu. Zamislite drskosti mlada profesora matematike (vrlo deficitarne struke u BiH): on ide javno u crkvu u centru gradića. (Kažu da je osoba zadužena za prosvjetu u općini – Srbin – neshvatljivo razumno za to vrijeme /oko 1967./

Svećeničko redenje

– odgovorio na neke primjedbe: Koliko ja znam, zbog vjere ne trpi njegova nastava, a o vjeri nikad ne govori u školi.). Sa svojim razredom iz V. gimnazije u Zagrebu ovoga sam ljeta proslavio 32. godinu mature. Lijepo su mi uspomene na profesorske dane, i daci me rado susreću, jedino mi je bilo teško ocjenjivati. Danas jasnije vidim da sam u nekim stvarima griješio.

Nakon toga četiri godine sam asistent na Fakultetu strojarstva i brodogradnje u Zagrebu. Velika Katedra za matematiku – 10-ak osoba – vedro, prijateljsko ozračje koje stvara akademik Vladimir Dévidé, a mnogi tome pridonose. U sobi 405 – Pavleka Keglevića i mene – pije se čaj (ustvari šipak) i rado se tamo dolazi.

IP: Kako je došlo do odluke da postanete svećenik, isusovac?

Za svoga boravka u Zagrebu uključen sam od jeseni 1969. u studentsku zajednicu “Jordan” na Jordanovcu (profesor među studentima, neki su bili i moji đaci, što prirodnije nego da postane Prof!). Zajednicu krasi zanos, druženja, zajedničke akcije, duhovni sadržaji, karitativne aktivnosti, zajednička ljetovanja, a središte su kvalitetne konferencije p. Fučeka.

I onda 1974.... Odlazak na Jordanovac u Družbu. Isti dan kad i p. Marijan Steiner. Iako prijatelji, nismo znali o zvanju jedan drugoga. Nikakav negativan šok nije prethodio, ni pozitivno rasvjetljenje. Ta klica svećeničkoga zvanja je u meni dugo sazrijevala (već u djetinjstvu i u mladenačkim snovima), nekoliko puta se činilo blizu ostvarenja, no nije bilo dovoljno jasnoće za promjenu puta. Vrlo lijepo primljen, premda stariji, osjećam se jednakopravnim članom skolastičke zajednice, otada i naziv “Stari” (izravno vezan uz vic o dolasku na redenje sa štapom). Pokus: prvo filozofija (i da se ne prekida kontinuitet veze sa zajednicom “Jordan”), zatim novicijat te teologija. Redenje na Ignacijevu 1981. Mlada misa kraj kapele Gospe od Mira (mjesto poznatoga Karlovačkog mira iz 1699.). Majka i župnik Borilović su glavni organizatori (otac mi je umro 1976.), i pravoslavci su sudjelovali. Drage uspomene vežu me za tu mladu mi-

su. Lijep koncert mladih Jordanovčana. Pariz od 1981. do 1984. Postdiplomski studij i pomoć u Hrvatskoj katoličkoj misiji. Opet drage uspomene, posebno na malu skupinu iz Boulognea.

IP: Kako izgleda spoj isusovac – matematika-tičar? Što je on do sada u Provinciji radio? Što sada radi? Mogu li se obje te ljubavi spojiti, a da pri tome ni jedna od njih ne trpi?

Moj svećenički rad u Družbi Isusovoj odvijao se u dva područja: pedagoški rad (prefekt na Šalati, duhovnik u Dubrovniku i na Jordanovcu, profesor matematike u Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji u Zagrebu i u Isusovačkoj klasičnoj gimnaziji u Osijeku) i pastoralni rad na župi (kapelan na Jordanovcu i sada župnik u Sarajevu).

Drag mi je bio pedagoški rad. Radeći s mladima kao da se i čovjek pomlađuje. Danas se s ponosom sjećam, gledajući neke divne svećenike, da sam im i ja bio odgojitelj. Posebno su me osvojili moji đaci u NKG-u te još posebnije osječki đaci. Naišao sam na puno, puno tako dragih osoba (odnosi se i na profesore i na đake, no kod ovoga razgovora pozornost je prvotno usmjerena na đacima). Znat će se oni, vjerujem, nositi s utilitarističkim mentalitetom našega vremena i unositi onaj evandeoski kvasac u ovaj svijet. Spoj isusovac – matematika-tičar? Osjećam se isusovac po svomu nutarnjem

opredjeljenju, matematika-tičar po metodi, načinu pristupa. Mogu li se te dvije ljubavi spojiti, a da nijedna ne trpi? Mislim da mogu, no nisam to uvijek najbolje spajao. Srećom “mlad sam”, učim.

Rad na župi traži neku vrst univerzalca (barem da je župna ekipa kao cjelina približno takva). Kako smo mi svećenici silno važni! Posebno za katolike u BiH. Njihov kalvarijski put, njihova, statistički gledano, slaba perspektiva, zar mogu ne zahtijevati našu posebnu brigu i pažnju. A oni nam se svojom zahvalnošću mnogostruko odužuju. Isusovci su tijekom povijesti to shvaćali, a plodovi su se pokazivali: rast u vjeri, brojna zvanja, privrženost Crkvi. Da, mi planiramo u našoj župi u Sarajevu graditi novu crkvu vjerujući u budućnost Crkve u BiH, u Sarajevu. Molite da nas štiti i jača naš blaženi Ivan Merz! Iz jordanovačkoga perioda s radošću se sjećam da sam vodio zajednicu “Jordan” od 1988. do 1994. Toliko lijepih uspomena, toliko aktivnosti, i dobar zbor. Djelovali su toplo i zrelo. Iz te generacije imamo barem pet brakova te jedno zvanje svećenika, redovnika – stasalo u ratnom vihoru.

Zaključak: kako je Bog bio milostiv prema meni! Zar je moguće da je poslao toliko dobrih, finih ljudi na moj životni put (a nisu ni spomenuti u ovom razgovoru)! On, koji je temelj njihove plemenitosti, bio im i nagrada. **IP**

Obiteljska slika

Kako izgleda jedan dan pučkoga misionara?

p. Stjepan Kuzmić, SJ

Dragi čitatelji “Ignacijeva puta”! O načinu održavanja pučkih misija već ste informirani jer sam o tome pisao prije nekoliko godina. Ipak ću neke stvari ponoviti kako biste lakše razumjeli kako izgleda jedan dan pučkoga misionara. Sa mnom je u ekipi p. Zvonko Vlah.

Pučke misije traju osam dana (od nedjelje do nedjelje). One su jedan oblik duhovnih vježba po metodi sv. Ignacija, osnivača Družbe Isusove, a odvijaju se na tri razine. Uz zajednički program (namijenjen svima), a to je misa s tematskom propovijedi ujutro i navečer te posebne pobožnosti u neke dane (prva razina), poseban naglasak stavljamo na staleške pouke, tj. susrete za pojedine staleže, od najmanje djece, preko djece osnovne škole i mladih, do odraslih: roditelja, odnosno bračnih parova, starih i bolesnih (druga razina). Ističemo i važnost osobnih susreta: osobna sveta ispovijed te pojedinačni razgovori (treća razina).

Težište duhovnoga programa u misijama je na večernjim satima kada je većini

najlakše doći i sudjelovati. Ipak, imamo program i prije podne za one kojima je lakše doći prije podne. Praktično su nam svi dani ispunjeni od jutra do mraka. Pogotovo ondje gdje idemo i u filijalne crkve ili područne kapele da bar starijima, koji nikako ne mogu doći u župnu crkvu, omogućimo da se i oni donekle uključe u program misija.

Najprije ukratko o prijepodnevnom programu. Prvih dana tjedna imamo susrete sa školskom djecom koju podijelimo uglavnom u dvije skupine (1.–4. razreda i 5.–8. razreda). No, često moramo imati susrete s djecom i poslije podne, ovisi o školskoj smjeni. Ti susreti budu ili u crkvi ili u školi, kako u kojoj župi. Prednost je, ako se župnik može dogovoriti s ravnateljem, da susreti budu u školi jer onda obuhvatimo svu djecu. Naš radni dan obično započinje u 8 sati ujutro susretima s djecom, u 9 sati je sveta misa za one kojima je lakše doći prije podne (jedan od nas u župi, drugi u filijali), zatim susret s drugom skupinom

djece. Često imamo susrete s djecom i u područnim školama po selima i tako nam je gotovo cijelo prije podne ispunjeno. U drugoj pak polovici tjedna ispovijedanje bude i prije podne (četvrtkom), obilazak bolesnika (petkom), a subotom prije podne smo najslobodniji: obično bude samo prijepodneva misa s blagoslovom djece i majki trudnica.

Poslijepodnevni program: sveta misa i propovijed je obično u 18 ili u 19 sati (ovisno o godišnjem dobu i kada ljudi uglavnom završe svoje poslove). Pola sata prije mise bude pobožnost (krunica, klanjanje ili križni put, odnosno pobožnost Srcu Isusovu ili Blaženoj Djevici Mariji, kako koji dan). Gdje imamo i poslijepodnevnu smjenu školske djece, onda se susretujemo s njima sat ili pola sata prije pobožnosti tako da u "akciju" krećemo već oko 17 sati, pa i ranije. Poslije svete mise imamo jednosatni susret s bračnim parovima, roditeljima i svima odraslima (od ponedjeljka do četvrtka), a zatim (također od ponedjeljka do četvrtka) jednosatni susret s mladima. Petkom pokažemo poslije mise film o Isusovoj muči, a subotom bude procesija na čast Gospi i pokažemo film o Gospi Fatimskoj. Tamo

gdje imamo kompletan program paralelno na dva mjesta (župna crkva i jedna filijala) bude prilično naporno jer smo praktično od 17 do 22 sata u "punom pogonu", a kada se mladi "zapale", što nam je posebno drago (imaju puno pitanja i slično), onda to zna potrajati i do 23 sata.

Dosad smo već održali pučke misije na gotovo 150 župa, a sljedeća 2005. godina je sva isprogramirana, čak imamo već sedam termina za 2006. godinu, što dovoljno govori o intenzivnosti toga našeg apostolata. Ponekad imamo po dva i tri tjedna jedan za drugim jer želimo ići na ruku župnicima kojima je teško čekati godinu i više da dobiju termin za misije. Iscrpljujući je to rad, ali ne žalimo uloženi trud kada je u pitanju širenje Kristova kraljevstva na zemlji.

I ono vrijeme koje nije vezano posebnim programom najčešće nam je ispunjeno razgovorima s pojedincima jer im se zaista dajemo na raspolaganje i želimo im pomoći. Unatoč napornu danu na počinak odlazimo uvijek radosni i Bogu zahvalni za sve što čini preko nas. Naš rad i ovim putem preporučujemo u molitve svim našim prijateljima i čitateljima "Ignacijeva puta"! **IP**

Radni dan umirovljena misionara

br. Ilija Dilber, SJ

Predložio mi je jedan od naših skolastika da napišem kako provodim jedan običan dan. Rekao mi je da to kane uvrstiti u časopis "Ignacijev put". Kao umirovljen misionar, sa sadašnjim boravkom u domu za stare i bolesne na Fratrovcu u Zagrebu, jedva će se što naći u ovom tekstu zanimljivo za čitatelje "Ignacijeva puta".

Tri godine prije povratka iz misija sagradili smo dom za stare i bolesne misionare u Zambiji, u gradu Lusaki. Prigodom svečanosti blagoslova i otvorenja doma subraća su me upitala kanim li i ja provesti ostatak svoga života u domu koji je upravo otvoren. Nisam mogao reći ni da ni ne, no danas sam u domu za stare i bolesne ovdje na Fratrovcu. Vratio sam se zbog srčanil tegoba.

Nisam očekivao da će me moja subraća primiti ovako srdačno i smjestiti u ovako lijep dom. Bog je tako htio da budem

smješten u ovaj starački dom kako bih mogao ostatak svoga života provesti u miru i molitvi.

Prijedimo na glavnu temu: kako provodim jedan običan dan?

Što sam stariji, to više osjećam potrebu da posjećujem euharistijskoga Gospodina Isusa koji nas dobrostivo poziva: "Dodite k meni svi vi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti..." "Klanjam Ti se smjerno, tajni Bože naš, što pod prilikama tim se sakrivaš...! Vid i opip, okus, varaju se tu, al' za čvrstu vjeru dosta je što čuh...!"

Ustajem redovito u 4.30. K misi idem u donju kapelicu doma duhovnih vježba u 6.30. Vrijeme od ustajanja pa do mise provedem u sobi i u molitvi. Doručak imamo u 7.30. Vrijeme od svršetka mise pa do doručka pospremam sobu i u mislima pravim plan što sve trebam taj dan učiniti. Od do-

ručka pa do 11 sati provedem oko jedan sat u molitvenoj šetnji po našem Fratrovcu, a ako vrijeme nije pogodno, to isto činim u sobi. Zatim radim na kompjutoru, čitam ili pišem, nastojim progovoriti koju riječ s kojim od bolesnika. Od 11 sati pa do ručka u 12.50 obavljam službu – koju sam dobrovoljno preuzeo – spremam blagovaonicu za ručak. Treba sve stvari staviti na svoja mjesta, stolove malo počistiti, potom sve staviti na stolove kako bi subrača, kada dođu na ručak, našli sve spremjeno. Nakon ručka ponekad pođem i ja sa subračom u aulu, gdje je bratsko druženje uz kavu do 14 sati. Nakon toga mlada subrača se razidu na svoje poslove, a ja u svoju sobu na “mir i dobro”, u krevet, do 15 sati. Večera je u 19 sati. Vrijeme od 15 do 19 provedem oko 45 minuta u molitvenoj šetnji. Potom u sobi čitam ili pišem ili slušam religiozne ili narodne pjesme i glazbu.

Ponekad bude i ovih poslova: pišem, kao hobi, kroniku događaja u našem domu i okolišu. Dopisujem se s nekim misionarima

i isusovcima iz Zambijske ili Malawijske provincije. Čitajući novine i časopise pratim što se zbiva u svijetu, Crkvi, misijama... Slušam preko radija domaće i strane vijesti. Pišem, s mojim bratom Stjepanom, pisma dobrotvorima misija. S dopuštanjem i blagoslovom poglavara već 37 godina pomažemo misije pa su dopisivanja potrebna. Dvaput godišnje, o božićnim i uskršnjim blagdanima, izdajemo mali bilten u obliku pisama u 500 primjeraka. Bilten je namijenjen našim dobrotvorima misija. Biltenom izvješćujemo dobrotvore o novostima iz onih misija kojima pomažemo. Također obavijestimo dobrotvore kome smo poslali pomoć, za koje potrebe i kako je pomoć upotrijebljena.

I na kraju, nekoliko riječi o piscu ovih redaka: on sve više osjeća da se njegovo staračko tijelo i kod malih napora jako znoji i brzo umara. Stoga, već u 20.30 sati liježe u krevet. Jedva uspije Bogu zahvaliti za primljene darove toga dana i već za 3–5 minuta više ne zna za sebe. **IP**

Dan isusovačkoga novaka

Antonio Kolar

Obično dan započinje jutrom. Ali, to nije tako u jednom novačkom danu. U večernjim satima, oko 20.30, sastanemo se s p. magistrom da bismo govorili o sutrašnjem odlomku iz Evandjelja. Naime, nakon što se ujutro novak probudi, obavi jutarnju higijenu i odjene se, odlazi na zajedničku molitvu u kojoj Bogu posvećuje dan koji je pred njim. Potom slijedi razmatranje, molitva svojstvena onima koji usvajaju ignacijansku duhovnost, a koja traje sat vremena. Da bismo tu molitvu što više usavršili, barem onaj dio koji ovisi o čovjeku, nakon razmatranja zadržimo se u razmišljanju, točnije osvrtno na onih sat vremena molitve, te se pitamo jesmo li molili čitavim bićem, što smo doživjeli i što bismo mogli u budućnosti popraviti da bi molitva postala čišća i dublja.

Za one koji misle da redovnici i svećenici žive samo od molitve, donosim jednu razočaravajuću vijest. Naime, u 8.15 svi se okupljamo na doručku. Hrana je vrlo ukusna i obično se kaže da je dobar tek prvi znak pravoga zvanja. A mi jedemo, jedemo...

Jedna od dužnosti novaka je pranje suda nakon objeda. Tako pomažemo našoj dobroj s. Slavomiri koja nas uveseljava svojim, neću pretjerati ako tako kažem, vrhunskim kulinarskim umijećem.

Dopodne je dio dana u kojemu novak upoznaje Družbinu povijest i duhovnost. Obično slušamo predavanja p. magistra, a ostatak vremena studiramo uz društvo knjiga. Ali, dopodne je i vrijeme učenja jezika, pripremanja propovijedi (koje novak izgovara jednom u dva tjedna pred novačkom zajednicom) i sl.

Dopodnevno vrijeme organizirano je ovisno o danu u tjednu. Tako u određene dane učimo grčki i latinski jezik, slušamo predavanja p. magistra i p. socija, igramo nogomet, planinarimo itd. Svega ovdje ima, samo ne dosade. I sve tako do 12.05. Tada je vrijeme za ispit savjesti. Tijekom ispita savjesti svatko individualno razmisli o pro-

tekdom dopodnevnu, svome odnosu prema kolegama i radu, grijesima i životnom angažmanu. U 12.20 molimo litanije (ovisno o danu u tjednu) i za nova duhovna zvanja. Lijepo je pomisliti da su tako molili i za mene i da sada ja molim za one koji će doći. Nakon ručka, koji započinje u 12.30, operemo suđe, kratko zahvalimo Bogu na svemu što nam daje i krećemo u raznolike popodneve aktivnosti, opet različite za sve dane u tjednu. Tu je šetnja, šport, spremanje kuće, molitva... To traje do večere u 19.00. Slijedi opet pranje suda, pogledamo Dnevnik i zaokružujemo dan novom pripremom na sutrašnje razmatranje.

Dobro je znati i to da je dan obučan jednom radnom (dopodne pa do ručka) i molitvenom šutnjom (u večernjim satima) da bismo bili što više usredotočeni na ono čime se bavimo.

Naravno, tu je subotnja večer kada pogledamo poneki dobar film. Televiziju ponekad gledamo i tijekom tjedna ako je ponuđeno nešto vrijedno i za nas korisno.

Možda se nekima čini da je sve ovo vrlo naporno. Naprotiv, uz zajedničko druženje nakon ručka sa subračom, molitveni život u zajedništvu s Bogom, a napose uz euharistiju, život je ispunjen radošću i dan za danom otvara nove horizonte. Trudimo se živjeti pod geslom našeg utemeljitelja, sv. Ignacija: "Sve na veću slavu Božju." Kaže se da je živi čovjek slava Božja. A mi, radosni ljudi, rado smo i veća slava Božja. Ako ne vjeruješ, dođi i vidi. **IP**

P. Petar Perica, SJ

isusovac, pjesnik, mučenik

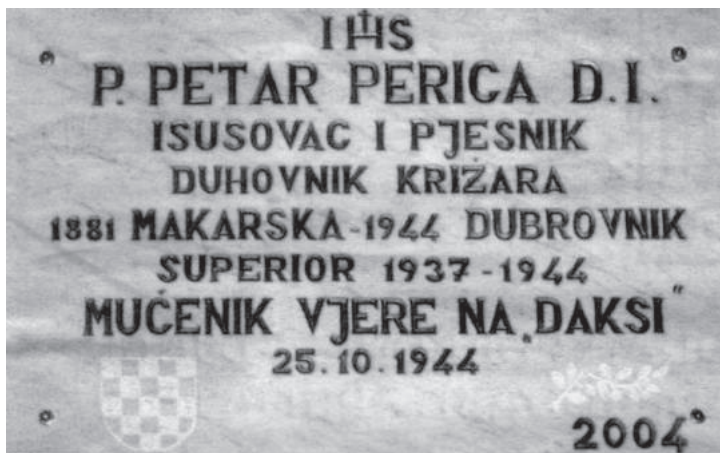
Alan Modrić, SJ

Ove godine sjećamo se mučeničke smrti hrvatskoga isusovca p. Petra Perice od koje je proteklo šezdeset godina. Tom prigodom otkrivena mu je spomen-ploča 24. listopada 2004. u crkvi Sv. Ignacija u Dubrovniku u kojemu je dugo godina djelovao kao ponizan i neumoran Kristov radnik pružajući božansku utjehu i ljubav narodu Božjemu, dajući od sebe sve svoje, sve do mučeničke smrti.

Petar Perica rođen je 27. lipnja 1881. u selu Kotišini povrh Makarske. Nakon završetka građanske škole u Makarskoj krenuo je 1895. u

Travnik u biskupsko sjemenište koje su vodili isusovci. U Družbu Isusovu stupio je 1900. Novicijjat, studij filozofije i teologije polazio je u Češkoj, Austriji i Slovačkoj. Za svećenika je zaređen 26. srpnja 1914. tako da je ove godine devedeseta obljetnica njegovog svećeništva. Kao svećenik djeluje u Zagrebu, u "Glasniku Srca Isusova" i u Upravi Apostolata molitve, u Travniku kao odgojitelj, u Splitu i Šibeniku kao duhovnik biskupskoga sjemeništa i, na kraju, u Dubrovniku kao superior isusovačke zajednice, humanitarni radnik, duhovnik sjemeništaraca i bogoslova, voditelj Marijine kongregacije svećenika i Apostolata molitve. P. Petar Perica bio je i talentiran pjesnik, a njegove dvije najpoznatije pjesme "Do nebesa nek' se ori" i "Zdravo Djevo, svih milosti puna" (ove godine je stota obljetnica kako je ta pjesma spjevana) ušle su u hrvatsku crkvenu baštinu kao njezin neizostavan i iznimno popularan dio. P. Perica podnio je mučeničku smrt od ruku partizana 25. listopada 1944. na otočiću Daksi ispred Dubrovnika svjedočeći na taj način Kristove riječi da učenik ne može biti veći od učitelja niti sluga od gospodara. **IP**

25 godina župe Sv. Ignacija Loyolskog

p. Ivan Hang, SJ

Župa Sv. Ignacija Loyolskog u Sarajevu na Grbavici 18. rujna je proslavila svoju 25. obljetnicu. Euharistiji je predsjedao i propovijedao nadbiskup Vinko Puljić uz biskupa Peru Sudara i 17 svećenika te sudjelovanje velika broja vjernika. Bila je to zahvala i sjećanje na prijedenu, nimalo lagan put. Župu vode oci isusovci koji od veljače 1882. kontinuirano djeluju u BiH radeći na duhovnom, karitativnom, odgojnom i prosvjetnom polju. Proslavi je nazočio i hrvatski veleposlanik u BiH Josip Vrbošić.

Nakon mise upriličena je akademija na kojoj je p. Ivica Musa, SJ, imao izlaganje: Isusovci u BiH /travnička gimnazija i vrhbosanska bogoslovija dale su "značajan doprinos polaganju temelja modernog školstva u BiH". Publikacije "Glasnik Srca Isusova", "Život", "Croatia sacra", "Vrela i prinosi" rođene su u Bosni. Od današnjih oko 160 članova Hrvatske provincije Družbe Isusove 53 su iz BiH. "Ima li u tome još nešto od apsurdna ove zemljice Bosne, da i sama u potrebi, raseljena, još uvijek daje"

(I. Musa)./ P. Vladimir Vasilj je izlagao: 25 godina župe Sv. Ignacija, a p. Marijan Šef je imao osvrt: Karitativni rad u župi Sv. Ignacija. Osobito zamjetljiva aktivnost bila je u godinama nakon posljednjeg rata kada je uz pomoć međunarodne isusovačke organizacije Jesuit Refugee Service pružana sustavna pomoć stanovništvu svih vjerskih zajednica i osobama bez izričite pripadnosti nekoj religiji. Tako je obnovljeno oko 3000 stanova, podijeljeno tijekom tri godine svaki dan u tjednu oko 140 obroka hrane. I danas župni Caritas kontinuirano pomaže stare i bolesne župljane.

Zbor župe Sv. Ignacija pod ravnanjem maestra Darija Vučića pjevao je na misi i na akademiji. Poslije akademije upriličena je izložba fotografija i dokumenata o raznovrsnim aktivnostima i događanjima tijekom 25 godina župe. Proslava se odvijala u bivšoj automehaničarskoj radionici adaptiranoj u crkvu. Župljani se nadaju da će uskoro početi izgradnja crkve i pastoralnog centra koji će odgovarati njihovim potrebama. **IP**

Župna zajednica mladih

Proslava 50. obljetnice Hrvatske katoličke misije u Parizu

p. Božidar Nagy, SJ

Pedeseta obljetnica djelovanja Hrvatske katoličke misije u Parizu proslavljena je u nedjelju 14. studenoga svečanim euharistijskim slavljem koje je u crkvi Sv. Ćirila i Metoda predvodio predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić. Koncelebriralo je petnaestak svećenika, među njima generalni vikar pariške nadbiskupije za pastoral stranaca mons. Philippe Simon-Barboux. Uz sadašnje voditelje misije p. Matu Antunovića i p. Zorislava Nikolića, slavlju je bilo nazočno i nekoliko hrvatskih isusovaca koji su prije radili na ovoj misiji koju isusovci vode još od 1975. godine: p. Vladimir Horvat, p. Pero Mijić-Barišić, p. Mirko Nikolić i p. Božidar Nagy. U pozdravnim govorima spomenuti su bili utemeljitelji ove misije oci dominikanci, na čelu s o. Teodorom Dragunom. Kasnije su misiju predali biskupijskim svećenicima među kojima je najduže, gotovo trideset godina, na misiji djelovao don Zdravko Ostojić. U propovijedi je kardinal Bozanić podsjetio na teške i slavne trenutke koji su obilježili pedesetogodišnje razdoblje Hrvatske katoličke misije u Parizu. Posebno je istaknuo važnost obiteljske molitve kao i nedjeljne mise, središta okupljanja hrvatske zajednice u Parizu. U svom pozdravu mons. Vladimir Stanković iznio je želju da hrvatski isusovci nastave i dalje skrbiti za HKM u Parizu, da isusovačka uprava uvijek za nju šalje svoje svećenike kako bi ona mogla i dalje živjeti i djelovati. Na kraju svete mise kardinal Bozanić je spomenuo blaženog Ivana Merza naglasivši kako je on

studirao u Parizu dvije godine i tu se posvećivao. Odatle je pisao majci onu čuvenu rečenicu: "Katolička vjera je moje životno zvanje." Kardinal Bozanić je na poseban način preporučio mladima da se ugledaju na blaženog Ivana Merza i da im on bude uzor na njihovu životnom putu. Nakon svečane svete mise slavlje je nastavljeno u dvorani misije, uz prigodan program koji su pripremili djeca i mladi. U dvorani misije upriličena je izložba fotografija iz života i rada pariške HKM. Okupljenoj zajednici obratili su se tijekom programa nekadašnji djelatnici misije, iznijevši svoja iskustva i sjećanja na protekle godine svoga rada, istaknuvši posebno one teške trenutke progona za vrijeme komunističke Jugoslavije što su osjećali i djelatnici misije i toliki njezini članovi. Na proslavi je sudjelovao i hrvatski veleposlanik u Parizu g. Božidar Gagro koji je sve nazočne u dvorani pozdravio lijepim govorom. Dvorana je bila ispunjena gostima i hrvatskim vjernicima (oko 500 sjedećih mjesta). Na proslavi je istaknuto da se iduće godine navršava 30. obljetnica kako hrvatski isusovci vode misiju u Parizu što će također biti obilježeno. **IP**

Posveta crkve Bezgrešnog Srca Marijina na Jordanovcu

Danijel Koraca, SJ

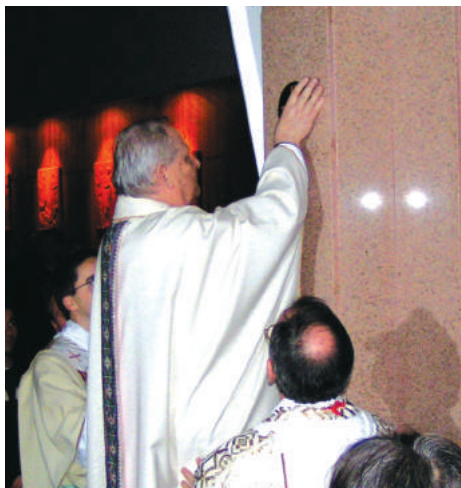
Dogodilo se ovih dana na Jordanovcu nešto što se čeka već preko sedam desetljeća. Naime, već 74 godine isusovci žive i djeluju na Jordanovcu. Nadbiskup zagrebački dr. Antun Bauer darovao je isusovcima zemljište na Jordanovcu. Ni isusovci a ni on vjerojatno nisu slutili što će sve na tom terenu niknuti. Za početak isusovci su izgradili kuću u kojoj je bio smješten novicijat i dom duhovnih vježba, današnja zgrada Kolegija. Od početka su isusovci ovdje htjeli sagraditi i crkvu, no financije to nisu odmah omogućile. Kasnije je došlo i do drugih poteškoća.

Već 43 godine uz Kolegij vode i župu Bezgrešnog srca Marijina. Više od 20 godina kucali su patri na vrata komunističke općine Maksimir da im izda dozvolu za gradnju nove crkve jer je kolegijaska kapelica Sv. Josipa postala premalena. Početkom osamdesetih godina dopustile su te iste

vlasti da se izradi projektna dokumentacija. Izvedbene je nacрте izradio profesor Ante Vulin sa svojom suprugom Vlastom. Krajem 1989. godine sva je dokumentacija bila gotova. Međutim, za dozvolu je trebalo u ime pripreme zemljišta i rente gradu Zagrebu platiti 3.617.130 DM. Time je na neizravan način rečeno da od dozvole neće biti ništa.

Padom komunizma i dolaskom hrvatske vlasti dobili smo potpunu slobodu. Gotove i plaćene izvedbene nacрте i ostalu dokumentaciju morali smo odbaciti jer je kvadratura objekta, koju su nam prijašnje vlasti odredile i odobrile, bila premalena. Da smo ostvarili te planove, imali bismo crkvu sa zimskom kapelom, predvorjem i korom od 627,50 m². Dali smo izraditi nove nacрте za pastoralni centar i crkvu od 2.832,26 m², od čega na samu crkvu otpada 1.016,32 m².

Na raspisanom natječaju za izvođača radove je dobila zagrebačka firma "Novogradnja d.d." koja je 28. veljače 1994. godine započela s radom, a na Badnjak iste godine imali smo ponoćku u novosagrađenoj crkvi. Crkva je bila prva nova građevina u isusovačkom kompleksu na Jordanovcu. Slijedila je zgrada biblioteke „Juraj Habledić“ te potom zgrada Filozofskog fakulteta Družbe Isusove i Filozofsko-teološkog instituta. Danas se tom zgradom služi i Zagrebačka škola ekonomije i menadžmenta.

Nadbiskup zagrebački, kardinal Josip Bozanić, uz asistenciju mnogobrojnih sve-

ćenika, preko četrdeset, i sudjelovanje velika broja vjernika, posvetio je na svetkovinu Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije, 8. prosinca, crkvu Bezgrešnog Srca Marijina na Jordanovcu. Između ostalih bili su tu, osim provincijala naše Provincije, provincijal slovenske Provincije te provincijali franjevac trećoredaca i male braće. Dojmljivo je bilo kad je Kardinal na samom početku obreda pozvao svu prisutnu djecu da dođu što bliže oltaru, što su ona i učinila, u početku stidljivo došavši do početka stuba koje vode u svetište, da bi malo-pomalo došla do samog oltara. Nadamo se da će se i nastaviti skupljati oko ovog oltara u koji su ugrađene moći našega blaženog kardinala Stepinca koji je mnogo puta u kući na Jordanovcu obavljao svoje duhovne vježbe.

Za ovu svečanu zgodu župa se pripravljala devetnicom, svakog dana s drugim propovjednikom razmišljajući o Blaženoj Djevici Mariji. Premda je crkva već deset godina u upotrebi i u njoj se redovito odvijalo bogoslužje, tek je ove godine dobila nov, nepomičan, oltar, ambon, svetohranište i krstionicu. Po prastarom običaju Crkve valja svečanim obredom Gospodinu posvetiti crkvu koja se podiže kao kuća namijenjena isključivo i trajno okupljanju Božjeg naroda i slavljenju otajstava. Ova je zgrada naročit znak zemaljske, putujuće Crkve, i slika nebeske, slavne Crkve.

EJIF 2004.

Neven Drozdek, SJ

Ovogodišnji ljetni susret europskih isusovaca u formaciji održan je u Irskoj od 28. srpnja do 18. kolovoza. Susretu je bio nazočan 41 isusovac iz 25 provincija, uključujući dvojicu skolastika iz SAD-a i jednoga iz Vijetnama. Naslovna tema susreta je bila "Naličja svećeništva danas" kroz koju nas je vodio isusovac iz Londona, profesor teologije, pater James Hanvey s "Heythrop College".

Veći dio susreta odvijao se u isusovačkoj srednjoj školi "Clongowes Wood College" u kojoj živi oko četrsto đaka. Inače je pozna-

ta po tome da ju je pohađao i slavni pisac James Joyce.

Na početku upoznavanje i dan za druženje. Svatko je morao donijeti neki dar iz svoje provincije kao neku posebnost. Hrvatska je ove godine bila predstavljena slavonskim kulenom koji je izazvao opće oduševljenje, posebno kod Amerikanaca i Mađara koji se nisu mogli nauživati naše delikatese.

Nakon upoznavanja krenuli smo s radom na našoj temi. Radili smo u nekoliko

skupina, velikim i malim, iznosili, pitali, slušali, bili vrlo iskreni i otvoreni. Kako i ne bi kada je tema bila tako aktulna i zahtijevala iskrenost – svećeništvo u suvremenom svijetu u Družbi Isusovoj. Izgovoreno je mnogo riječi, mnogo je dokumenata bilo pročitano, mnogi stavovi su se dijelili, no ništa konkretno nije izneseno osim mnoštva otvorenih pitanja koja smo sa sobom ponijeli na duhovne vježbe.

Duhovne vježbe smo imali u “Manrezi”, isusovačkom domu za duhovne vježbe u Dublinu. Vodio ih je pater Paul Chetcuti, malteški provincijal. Iznenađila me je ozbiljnost pristupa vježbama. Naime, osim razgovora s dotičnim voditeljem, nisam primijetio da je bilo ikakva kršenja šutnje, svi su vrlo ozbiljno prionuli uz temu.

Treći dio susreta je bilo ponovno okupljanje u Clongowesu i pokušaj davanja odgovora na pitanja koja smo postavili u prvome dijelu, a koja smo pokušali probaviti i osvijetliti u duhovnim vježbama. Na koncu smo došli do toga da odgovora, osim onih načelnih, zapravo i nema, da svaki pojedinac mora otkriti svoj vlastiti odgovor.

Na susretu su bili prisutni i p. Orlando Torres, asistent patra Generala za formaciju, te pater Mark Rotsaert, predsjednik Konferencije europskih provincijala. Obojica su bila aktivni sudionici susreta.

Želio bih još istaknuti vrhunsku organizaciju te iznimno gostoprimstvo Irske provincije. Npr. imali smo susrete sa svim kategorijama laika, od vjernika do onih koji to nisu, od intelektualaca do onih s najnižim obrazovanjem, potom susrete s isusovačkim, dijecezanskim i protestantskim svećenicima, s djelatnicima raznih centara za rad s ljudima... Svi su nam oni svjedočili o svome viđenju svećenika, njegove uloge u društvu, kao i uloge koju su svećenici odigrali u njihovu životu. Zanimljivo je da je irski isusovac osnivač centra za zlostavljane od strane klera, čija nam je predsjednica, inače i sama žrtva, svjedočila.

Na sam susret otišao sam vrlo skeptičan, starija subrača s negativnim iskustvima su me prilično obeshrabrila, a ja sam se, naprotiv, vratio silno ohrabren i oduševljen za zvanje. Nisam susreo suviše liberalne Zapadnjake, već vrlo kvalitetne skolastike koji su me impresionirali kako svojom vjerodostojnošću kao budući patri, tako i svojom jednostavnošću i brojnim kvalitetama. Koliko god smo bili različiti, vrlo se jasno dao osjetiti isti Duh koji nas vodi. A to kamo nas vodi, to smo svi uglavnom jasno osjetili – nova Crkva i nova Družba, jednostavna, skromna, ali sveta. IP

Sudionici EJIF-a

Mlade mise 2004.

U lipnju mjesecu, točnije 19. lipnja 2004., nadbiskup zagrebački Josip kard. Bozanić u zagrebačkoj katedrali zaredio je za svećenike trojicu naše subraće: Stjepana Bešlića, Shtjefena Dodesa i Armanda Illich. Kao što tradicija nalaže, njih trojica su slavila mlade mise u svojim rodnim mjestima.

Pater Armando na svojoj mladoj misi

Pater Armando je svoju mladu misu slavio 27. lipnja 2004. u župi Presvetoga Srca Isusova na Zametu, u Rijeci. Bio je to poseban događaj za tu župu jer je Armando prvi svećenik rodom iz te župe. Isusovci vode tu župu od 1958. godine.

Euharistijsko slavlje je započelo u 10 sati procesijom iz crkve prema mjestu gdje će biti slavljena euharistija. Stigavši pred oltar, prije nego što će pristupiti Božjemu žrtveniku, Armandu su njegovi roditelji udijelili svoj roditeljski blagoslov. Nećaci Luka i Stjepan donijeli su bukete cvijeća, a potom je župnik, p. Mirko Vukoja, SJ, održao uvodni krasnoslov. Nakon toga započelo je misno slavlje. U koncelebraciji je bilo dvadesetak svećenika, uglavnom isusovaca, a među njima veći broj bivših župnika i kapelana koji su, kako reče župnik, radili u ovom Božjem vinogradu. Misna

čitanja čitala su Armandova braća, Sebastijan i Kristijan, a psalam su otpjevali sestrama Marija i već spomenuti brat Kristijan. Vrlo nadahnutu propovijed održao je p. Ante Vukoja, SJ, dugogodišnji župnik na Zametu. Čitavo euharistijsko slavlje svojim je pjevanjem uzveličao župni zbor i prvopričesnici koji su poslije pričesti otpjevali jednu pjesmu.

Po svršetku euharistije svi prisutni nastavili su zajedničko druženje uz kolače koje su pripravili župljani. Potom su se uzvanici uputili na ručak u restoran. Na ručku je bilo prilično veselo ozračje čemu su pridonijeli i svirači koji su se izmjenjivali pa ih ne želim posebno navoditi. U sva ta događanja bili smo uključeni i mi, nekolicina skolastika koji smo došli iz Zagreba. (D. K.) **IP**

Pater Shtjefen je slavio svoju mladu misu 1. kolovoza 2004. u svojoj zavičajnoj župi Binač, u filijali Kabaš, na Kosovu. Njegovi prijatelji – pogotovo posjetitelji iz daleka,

primjerice iz Zagreba i Ohrida (patri Ceti- nić, Kušan, Vidović) – ponijeli su s toga sla- vlja puno ugodnih dojmova. Smještaj župe je pitom i ljubak, više ravničarski, s planin- skim vijencima naokolo. Uz to, taj svečani dan je bio sunčan i ne previše topao.

Cijela mladomisnička organizacija bila je europski dotjerana. Kratko prije počeka euharistijskoga slavlja mladomisnik Shtjefen je, pred ulazom u roditeljski dom, primio roditeljski blagoslov od presretnih roditelja. A bakinoj radosti nije bilo kra- ja, njezina je želja ispunjena: godinama je molila Boga da ne umre dok ne doživi mladu misu svoga unuka Shtjefena. Velika procesija pratila je mladomisnika od rodi- teljske kuće u crkvu. U koncelebraciji, koja je počela u 11 sati, s mladomisnikom su bili brojni svećenici. U crkvi, kao i kasnije na ručku, bili su nazočni jedan nadbiskup (barski) i jedan biskup (prizrenski), obojica iz toga kraja. Iako je gotovo sve u crkvi bilo na albanskome: mlada misa, vatrena propovijed koju je imao domaći salezijanac don Izidor Lukić – s čestim spominjanjem sv. Ignacija – pozdravi djece, složno pjeva- nje..., nismo se ni trenutka osjetili da sve ne pratimo i aktivno sudjelujemo.

Svečani agape, mladomisnički ručak, s brojnim uzvanicima bio je nakon mise u uređenu restoranu. Tu su se izmjenjivala uglavnom dva jezika, albanski i hrvatski (čuo se i talijanski), i to u svemu: u među- sobnom razgovoru, u brojnim pozdravima, u melodijama koje su davale ritam kratkim priredbama koje su izvodili mladi, u smire- noj i elegantnoj mladomisnikovoj zahvali.

Brojni Jordanovčani (domaći svećenici koji su završili formaciju na Jordanovcu) na razne načine nastojali su pokazati svoju naklonost prema Kolegiju Družbe Isusove u Zagrebu, sjećanjem na patre, profesore... doživljaje..., naklonost prema Zagrebu i Hrvatskoj.

A ono što je nama, koji smo izravno ili neizravno iz Hrvatske, posebno plijenilo pozornost jest brojnost mladih: od dječice u naručjima majka do mladića i djevojaka od kojih je jedan dio bio u narodnim no- šnjama. Mladež je zapravo posvuda životno vrvjela. Za nas koji mislimo da smo “bliže” Europi bilo je to impresionirajuće. Nema sumnje, ovdje biraju život (usp. Pnz 30,19), a Bog ih već blagoslivlje vedrom budućno- šću. Domaći župnik je toga posve svjestan. Ponosan je zbog toga. Uz postojeću župnu crkvu gradi s vjernicima dvije nove crkve u različitim dijelovima župe. I ne pomišlja da bi mogle zjapiti prazne. (P. V.)

Pater Stjepan je svoju mladu misu slavio 8. kolovoza 2004. u Borovici, Bosni i Hercegovini. Borovica je mjesto dobro poznato uglavnom svakom isusovcu jer je to nekada bila župa koju su držali isusovci. Budući da su Stjepanovi roditelji iz Borovice, premda je on sam iz Vareša, odlučio je imati mladu misu u Borovici i tako se prisjetiti svojih korijena i negdašnjih običaja. Premda su u kolovozu jake vrućine, ipak je u Borovici bilo svježije i udobno za sve nas koji smo bili prisutni. Liturgijski obred je počeo od kuće gdje su nekada živjeli Stjepanovi djed i baka sa svojom djecom. Od ratnih razaranja tu nije ostalo ništa osim temelja. I to je bila jedna lijepa simbolika da se od temelja počinje. Čim je započeo obred, potekle su mnoge suze, pa i onih koji nisu iz Borovice. Kako i ne bi jer tragovi su rata i tragedije nad ljudima ovoga sela još vidljivi. Posebno je bilo dirljivo kada je mladomisnikova najmlađa sestra recitirala. Ona je rođena u izbjeglištvu. Tu, na zgaristu, roditelji su dali blagoslov sinu mladomisniku.

Odatle smo krenuli u procesiji, moleći i pjevajući, prema župnoj crkvi. Dio naroda je već bio u crkvi, a većina nas je došla u procesiji popunjavajući prostore crkve. Dočekao nas je zbor mladih pjevača iz Zenice.

Oko oltara stvarao se polukrug svećenika, bilo ih je dvadesetak. U pobožnu puku bilo je i nas deset skolastika koji smo došli iz Osijeka gdje smo čitav mjesec kolovoz bili na tečaju engleskoga jezika. Mladomisnik je za propovjednika izabrao p. Marijana Bešlića, SJ, svoga strica. On je održao vrlo lijepu propovijed. Premda je rekao da se na tu propovijed duže vremena pripremao, ipak je u samoj propovijedi mnogo toga po srcu govorio, kako je i bilo prikladno za ovaj čas.

Poslije mise uzvanici su bili pozvani k stolu na ručak. Tu je tek bilo pravo opušteno ozračje. Pjesma, pozdravni govori, tombola, a posebno je bilo zanimljivo kada je počelo igrati kolo. Krug je postajao sve veći. Na koncu si imao dojam da sav narod igra. Stvarno su se ljudi znali veseliti. Moglo se primijetiti kako je sve solidno organizirano premda su ratne posljedice velike. Kada je sve već bilo pri kraju i kada su se ljudi počeli razilaziti, posebno oni koji su se imali vratiti u Hrvatsku, počele su i prve kapi kiše. Kiša, znak Božjeg blagoslova. Uistinu je ovaj dan i bio blagoslovljen! Najprije za mladomisnika i njegove roditelje, a onda i za sve nas koji smo bili prisutni. (M. M.)

Naši novaci

Krešimir Kočiš

Dolazim iz Goričana, župe Sv. Leonarda, a rođen sam 30. travnja 1976. Imam tri mlada brata i sestru. Brat Damir je također u Družbi, Ivica i Blaženka studiraju kao laici na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove, a najmlađi brat Mislav ide u sedmi razred osnovne škole. Završio sam Prirodoslovno-matematičku gimnaziju u Varaždinu i Fakultet elektrotehnike i računarstva u Zagrebu. Odmah nakon fakulteta bio sam deset dana na duhovnim vježbama u Opatiji. Pitao sam se: da li me Gospodin zaista zove. Želio sam jače čuti njegov glas. Na koncu sam odlučio i polagano se počeo oproštati od ovoga svijeta. U novicijatu sam tri tjedna i osjetio sam veliku razliku u odnosu na prijašnji život. Ovdje nema tako brza ritma života, stresa, briga, opterećenja. Ovdje je mir u kojemu čovjek može tražiti Boga. Zahvaljujem Gospodinu što me je pozvao i neka me dalje vodi. Zahvaljujem svojim roditeljima Mati i Katarini, braći i svima koji su mi na bilo koji način pomogli. **IP**

Tomislav Špiranec

Rođen sam 12. prosinca 1971. u Zagrebu. Srednju elektrotehničku školu završio sam u Zagrebu, vojsku odslužio u Somboru i Skopskom Petrovcu. Nakon avanture na Agronomskom fakultetu, upisao sam i završio studij filozofije i teologije na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu. Poslije toga radio sam kao trener u športskom klubu, a kasnije u Srednjoj zrakoplovnoj tehničkoj školi u Zagrebu kao vjeroučitelj. Družbu sam upoznao malo-pomalo i za vrijeme studija bilo mi je omogućeno da upoznam njezine djelatnosti u različitim kulturama. Uz pomoć mnogih odlučio sam upoznati redovnički način života izblizega i od kraja mjeseca rujna sam u novicijatu u Splitu. Ovdje svi zajedno iskreno nastojimo prepoznati darove koje primismo te kako i gdje ih upotrijebiti. **IP**

Stjepan Šufraj

Rođen sam 25. srpnja 1973. u Brežicama (Slovenija). Cijeli život proveo sam u Otruševcu, malom selu nadomak Samobora. Razgovarajući sa svojim župnikom Zdravkom Novakom u meni se probudila velika ljubav za služenje Bogu. Javio sam se pisanim putem na adresu Družbe Isusove u Palmotićevoj i na kraju od Provincijala dobio dopuštenje da stupim u novicijat. Po struci sam strojarski tehničar – kovinotokar i nekako sam najviše radnoga vremena proveo u okviru svoga zanimanja. Od ostalih poslova radio sam kao inkasator, zaštitar, radnik u pilani... U Domovinskom ratu sam bio pirotehničar uvidjevši svu tragediju rata, ratnih razaranja i zla koja dolaze kada ljudi u ruke uzmu oružje. Bogu sam se molio i u teškim i u lakim situacijama i uspio sam izići živ i zdrav. Danas sam na jednome drugom putu, na putu Božjega poziva, i sve što želim jest da ustrajem i nasljedujem Krista. **IP**

Smiljan Milićević

Rođen sam u Broćancu, općina Posušje, 29. studenoga 1972. Moj duhovni život započinje 1993. kada sam došao u zajednicu Mir u Posušju. Ona me je i duhovno odgojila budući da sam u njoj proveo 11 godina. Znakove svećeničkoga poziva počeo sam osjećati prije nekoliko godina, ali tome nisam davao pozornost niti sam želio razmišljati o tome budući da sam uvijek bio s djevojkama i na svaku pomisao kao da sam bježao od toga. Ali, čovjek Bogu ne može pobjeći! Prošloga ljeta prijatelj, don Antonio Čutura, i ja bili smo u Opuzenu na odmoru i tada mi je Bog preko njega konkretno progovorio da me zove u svećenički stalež. Iako mi se ovaj Božji naum u početku nije svidio, sretan sam i miran što Kristu pripadam i što me vodi putovima kojima trebam ići. Jer, ovo

Teološkog instituta u Mostaru tako da sam pisanjem diplomskoga upoznao sveca koji me oduševio i privukao u svoju Družbu, a i prijašnje slike o Družbi Isusovoj su stvorile pogodno tlo. **IP**

Josip Petričević

Rođen sam 17. ožujka 1979. godine u Šibeniku kao peto dijete od jedanaestero braće i sestara. Pri kraju osnovne škole htio sam postati vojnik, a kako tada nije bilo takve škole, u Zagrebu sam na Policijskoj akademiji završio Srednju policijsku školu nakon koje sam sedam posljednjih godina radio kao djelatnik MUP-a RH. Ljubav prema Bogu dobio sam od roditelja koji su me, zajedno s braćom i sestrama, od malena približavali Crkvi. Za isusovce sam prvi put čuo prije četiri godine kada sam kao student dolazio na vjeronauk p. Luke Rađe u Palmotićevo. Iste sam godine bio i na jubilarnom susretu mladih u Rimu gdje sam osjetio posebnu Božju blizinu te započeo razmišljati o pozivu. Međutim, vremenom su me posao, brz život te studij i razni hobiji pomalo odvukli od toga razmišljanja da sam gotovo zaboravio na

Boga koji me dotaknuo. Ali on nije zaboravio mene. Pozvao me, osvojio me i ponovno privukao k sebi. U poziv sam se uvjerio na duhovnim vježbama u svakodnevici kod p. Slavka Pavina te sam odlučio slijediti Krista i započeo nov život. Molim Gospodina da mognem raspirivati dar njegove milosti i ostati mu vjeran do vječnosti. **IP**

Goran Babić

Rođen sam 27. rujna 1974. godine. Moja želja za duhovnim zvanjem rasplamsala se u prilično kasnim godinama. Imao sam 28 godina kada sam odlučio, odnosno počeo razmišljati o duhovnom zvanju. Dolazim iz male obitelji koju čine mama Lucija, tata Radovan i sestra Nataša, koja je udana i ima svoju obitelj u Zagrebu. Završio sam školu za upravnoga referenta, a prije te škole prekvalifikaciju za vatrogasnoga tehničara. Na tome sam poslu radio punih devet godina. Savjet da odem u Družbu Isusovu dao mi je p. Luka Rađa u proljeće 2003. godine. Ja sam iduće godine u mjesecu travnju i poslušao. Zahvaljujem svojemu župniku, vlč. Dragi Bubnjaru, svojim roditeljima i sestri. Zahvaljujem na molitvama i preporučujem se u budućnosti. **IP**

Vijesti

Privedio: Alan Modrić, SJ

SUSRET REDOVNIČKIH BOGOSLOVA Ovo-godišnji susret redovničkih bogoslova, na kojemu su u većem broju sudjelovali i skolastici, odvijao se u Dubrovniku od 14. do 16. svibnja. Susret se odvijao u krasnu ozračju sunčana Dubrovnika, a program susreta je uključivao svakodnevnu sv. misu, molitvu Časoslova (duhovni dio programa animirale su različite bogoslovske zajednice), predavanje fra Ante Vučkovića pod naslovom "Poziv", rad po skupinama u bivšoj isusovačkoj gimnaziji "Ruder Bošković". Također smo organizirano obilazili i različite znamenitosti grada Dubrovnika i njegove okolice. Na susretu je bilo nazočno oko 170 sudionika iz Zagreba, Splita i Sarajeva te iz različitih redovničkih zajednica.

ZAVJETI, REĐENJA, SLUŽBE Dana 24. svibnja 2004., na blagdan Gospe od Puta, svečane doživotne zavjete položio je u kapelici Sv. Josipa na Jordanovcu u Zagrebu p. Stjepan Harjač.

Dana 19. lipnja 2004., na blagdan Bezgrješna Srca Blažene Djevice Marije, zaređeni su za svećenike p. Stjepan Bešlić, p. Shtjefen Dodes i p. Armando Illich u zagrebačkoj katedrali. Za svećenike ih je zaređio kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački. P. Stjepan je otišao u Split za kapelana na župi Visoka, p. Shtjefen za kapelana u Opatiju, a p. Armando na studij u Rim.

Dana 21. rujna 2004., na blagdan Sv. Mateja, položio je jednostavne doživotne zavjete u kapelici Srca Isusova na Fratrovcu u Zagrebu Tvrtko Barun. Ove godine novicijat su započela sedmorica novaka. Od ove jeseni Novicijat je ponovno u Splitu. Radovi oko preuređenja u kući novicijata su konačno privedeni kraju.

Dana 26. studenog 2004., na spomendan sv. Ivana Berchmansa, SJ, p. Provincijal

podijelio je službu čitača skolastiku Danijelu Koraci.

SKOLASTIČKO LJETO Ove godine skolastici su svoj godišnji odmor prvi put proveli u mjestu Baška na otoku Krku uživajući u gostoprimstvu gospodina Zvonka Čeperlića u vremenu od 15. do 30. srpnja. Nakon ugodno provedena vremena u prelijepoj Baškoj vratili smo se na Jordanovac da proslavimo svetkovinu našega utemeljitelja sv. Ignacija, potom smo krenuli na radni dio ljeta, naime, u kolovozu (2.–28. kolovoza) imali smo kvalitetan i uspješan tečaj engleskoga jezika u našoj rezidenciji u Osijeku gdje smo vrijeme proveli i radno i ugodno uživajući u gostoprimstvu naše osječke zajednice. Po završetku tečaja nekoliko dana smo proveli kod svojih obitelji, a potom osmodnevne duhovne vježbe u Opatiji pod vodstvom p. Roke Prkačina, SJ.

ZAVRŠENI STUDIJI Ove su godine u srpnju diplomirali te postigli stupanj bakalaureata iz teologije p. Stjepan Bešlić i p. Shtjefen Dodes. Krajem rujna i početkom listopada diplomirali su filozofiju na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu isusovački bogoslovi Damir Kočiš, Mate Samardžić i Siniša Štambuk. Njih trojica započeli su točku u svojoj isusovačkoj formaciji poznatu pod nazivom "magisterij". Damir je u Sarajevu gdje radi u Isusovačkoj službi za izbjeglice, Mate je na Fratrovcu i radi kao bolničar u našem domu za stare i nemoćne, a Siniša je u Rimu u Hrvatskoj sekciji Radio Vatikana. Čestitamo!

NOVA AKADEMSKA GODINA Početak nove akademske godine, 4. listopada, započeli smo zazivom Duha Svetoga i svećanim euharistijskim slavljem u crkvi Bezgrješna Srca Marijina na Jordanovcu. Misu je predvodio p. Ivan Macan, provincijal, uz

nazočnost mnogih svećenika, profesora i studenata.

OBLJETNICE Dana 29. lipnja 2004. u Opatici je svoje obljetnice proslavio p. Nikola Mužić. P. Mužić je slavio 60 godina redovništva i 70 godina svećeništva. O tome smo pisali u prošlom broju "Ignacijeva puta", a izišla je i knjiga o kojoj možete pročitati u rubrici "Nove knjige".

Dana 16. listopada 2004. u svečanoj dvorani Filozofskoga fakulteta Družbe Isusove u Zagrebu obilježene su dvije velike obljetnice: 60 godina redovništva p. Ivana Fučeka i 35 godina studentske vjerničke zajednice "Jordan" koju je oformio i

dugo godina vodio p. Fuček. Tom prigodom službeno su predstavljene i tri knjige p. Fučeka: "Osoba / Savjest", "Zakon / Vjera" i "Griješ / Obraćanje". Ove tri knjige početak su niza od 10 svezaka p. Fučeka pod nazivom "Moralno-duhovni život" koji predstavlja najbolje od onoga što je p. Fuček tijekom svoga plodna rada studirao, podučavao i pisao. Knjige su izišle u nakladi izdavačke kuće "Verbum" iz Splita.

Također je 50 godina redovništva proslavio i p. Ivan Pal Sztrilich. Proslava je bila 12. i 13. studenoga u Kolegiju Družbe Isusove na Jordanovcu. **IP**

NOVE KNJIGE

Privedio: Neven Drozdek, SJ

Niko Bilić, SJ

Nauči nas

Biblioteka
RADOST I NADA
Knjiga 39
FTI, Zagreb, 2004.

"Nauči nas" druga je knjiga patra Nike Bilića u biblioteci "Radost i nada". Nalik na svoju prethodnicu "Vjeruj i živi" (FTI, 2001.), i ova zbirka sadrži razmišljanja koja prate Kristov misterij tijekom crkvene liturgijske godine. Kratki napisi, prožeti molitvenim dijelovima, žele biti dostupni svima koji njeguju osobni duhovni život ili praktično surađuju u naviještanju riječi Božje. Knjižica "Nauči nas" želi postići i vrlo malo i vrlo mnogo. Nije joj svrha postati popularnom, ali i te kako želi da njezin Učitelj Gospodin bude omiljen i cijenjen. Želi biti uvod u osobnu molitvu i pomagalo za život u Duhu. Jedna je novost s kojom knjižica "Nauči nas" kreće na svoj put u svijet. To je želja da razmatranja budu dostupna i kao slušni zapis, ponajprije svima onima koji zbog mnogih razloga teško mogu čitati. Stoga su uz knjižicu izdani kasete i CD pod istim naslovom. **IP**

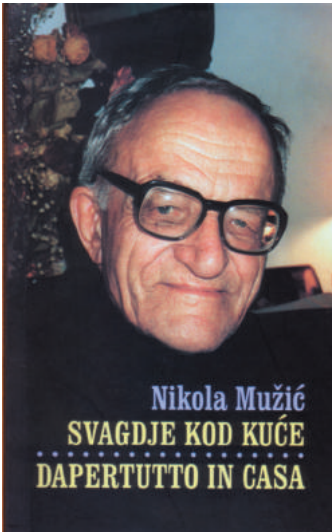
Mijo Nikić, SJ

Psihologija obitelji

Psihološko-teološko promišljanje

Biblioteka
ZA ŽIVOT
Knjiga 39
FTI, Zagreb, 2004.

Knjiga je sastavljena od pet dijelova. Prvi dio govori o obitelji. To je osvrt na teme i probleme današnjih obitelji, primjerice: obitelj pred izazovom sekta te obitelj i PTSP. U tome je poglavljju težište na tumačenju preduvjeta za uspješan obiteljski život. Drugi je dio posvećen mladima. Tu se opisuje prijelazno razdoblje iz djetinjstva u mladost, pubertet, te upozorava na popratne pojave i krize toga razdoblja. Zatim čitamo o mogućoj stranputici mladih – delikvenciji te o mnogovrsnim izazovima našega doba na mlade izvan obitelji. Treći se dio knjige odnosi na odgoj, razvoj i potrebe djece. Navedeni su primjeri kriva i prava odgoja. Potrebno je istaknuti odgoj za afektivnu zrelost jer je samo afektivno zrela osoba sposobna ostvariti plodan bračni i obiteljski život. U četvrtom je dijelu prikazan odnos vjere i obitelji te uloga i utjecaj zemaljskoga oca u stvaranju slike, predodžbe o nebeskom Ocu. Naveden je primjer bl. Marije Petković. Potom slijedi razradba autoriteta, kršćanskih vođa, odnosa oca prema djeci i supruzi. O značenju molitve i meditacije čitamo u petome, završnom dijelu knjige. IP

Nikola Mužić, SJ

Svagdje kod kuće

Dapertutto in casa

FTI i Rezidencija Družbe Isusove, Opatija, 2004.

Knjiga je autobiografsko pismo uz patrove tri obljetnice u 2004. godini: navršene 93 godine života, 70 godina svećeništva i 60 godina redovničkoga života.

“Imajući pred očima tri svoje godišnjice u godini 2004., osjećam dragu dužnost da vas stavim u tijek tajnovitih putova kojima me je božanska Providnost vodila do vrhunca na kojem se sada nalazim i da vas pozovem da joj zajedno sa mnom zahvalite.”

Pismo je u izvorniku pisano na talijanskom, a p. Franjo Pšeničnjak je napravio hrvatski prijevod. Izdanje sadrži oba teksta. IP

*Sretan Božić
te blagoslovljenu
novu godinu
želi vam*

“Ignacijev put”

